

Prosinec 2017

11. DOPIS Z MONGOLSKA

Opustil... aby nás přivedl zpět....

Radosti a naděje místních lidí, kněžské svěcení a formační program v Arkvaikheer. Závěr adventu a blížící se Vánoce.

Vážení přátelé,
srdečně vás zdravím na prahu Vánoc z naší vzdálené misie v Darkhanu. Co nového tady u nás za poslední dobu? Začnu jedním skutečným příběhem.

Nelehký osud

Pochází z periférie jednoho malého městečka v Mongolsku. Maminka mu zemřela, právě když se narodil. Ve třech letech přišel i o otce. Vzali si ho na starost prarodiče, ale díky bídě nesmírně strádal. Když kněz poprvé navštívil tuto rodinu v jejich jurtě, našel ho zanedbaného, špinavého a téměř nemluvícího. S úlevou ho přestěhovali k místní katechetce, která se o něj řadu let starala. Když se pak dostal do salesiánského domu pro opuštěné děti v Ulánbátaru, stal se z něj jiný člověk. Měl více štěstí než jeho bratři, kteří skončili ve vězení...

Právě vysvěcený P. Anton Verun před katedrálou v Ulánbátaru.

To je jeden z životních příběhů lidí okolo nás, kterým tu sloužíme. Snažíme se jim přinášet naději a světlo. Co víc si můžeme přát v této adventní době?

Kněžské svěcení Antona Veruna

23. září 2017 jsme zde prožili radostný den, protože náš spolubratr Anton Verun byl vysvěcen na kněze. Pochází z chudé zemědělské rodiny z Indonésie. Od mládí měl touhu stát se knězem, ale kvůli nedostatku financí to nebylo možné. Setkal se s různými řeholními rodinami a nakonec se stal v roce 2003 salesiánem. Toužil jít do misí, hlavní představený ho chtěl poslat do Pákistánu, ale nakonec skončil v Mongolsku. Prožil zde svou pedagogickou praxi a po dokončení teologických studií se sem opět letos vrátil a už tady asi zůstane. Má na starosti právě dům pro opuštěné děti...

Mezi místními dětmi.

Farníci s velkým balónkovým růžencem před kostelem v Darkhanu.

Modlitba za zemřelé na místním hřbitově.

Naši farníci s novoknězem Antonem Verunem před kostelem v Darkhanu.

Rozkvétající oratoř

Jednou v mých velkých radostí zde je místní oratoř. Po loňském požáru ve staré budově oratoře je v suterénu v provizorních podmínkách. To však nebrání tomu, že sem děti rádi chodí. Od začátku školního roku jsem ji dostal na zodpovědnost. Mohu se tak snadno s dětmi odreagovat od ekonomických věcí a procvičovat jazyk v praxi. Děti jsou vděčné za všechno. Strídají se o jedno dětské jízdní kolo, koloběžku... Rádi kreslí a zpívají. Každý měsíc máme jedno výchovné téma, doprovázení příběhy a krátkými filmy. Celkem jsme jich za 4 měsíce zaregistrovali více jak 375.

Dušičky

Začátek listopadu je spojen s modlitbami za zemřelé. S tím je tady trochu problém, protože se Mongolové zemřelých tradičně bojí. Zvláště duchů zemřelých. Do nedávna zde byl obvyklý a stále ještě přetrvává tibetský způsob pohřbívání. Není to do země, jak jsme zvyklí v Česku, ale na vrcholky hor. Zesnulého zahaleného v plátně nechají volně na předem určené hoře vzdálené od města. Je dobrým znamením, když se k němu sletí ptáci a stane se jim potravou. Buddhističtí mniši dokonce dokáží svým zpěvem ptáky přivolat.

V poslední době se od tradičního způsobu pohřbívání upouští a je tak možné najít pár kilometrů za městem „moderní“ hřbitov. Ten jsme navštívili s našimi farníky v dušičkovém týdnu v sobotu 4. listopadu a pomodlili se tam za zemřelé. Obdivoval jsem je, jak nepřehledném terénu bez orientačních znamení dokázali najít ten pravý hrob.

Světových den chudých

19. listopadu jsme zde prožívali Mezinárodní den chudých. P. Josef ve farnosti připravil oběd pro 60 těch nejchudší lidí z tzv. „garbage area“, smetiště za městem, na kterém žijí a pracují. Sestry Matky Terezy je pravidelně navštěvují a pomáhají jim, jak se dá. Kromě toho jsme také obdarovali uhlím 30 chudých rodin, abych jim ulehčili v extrémně mrazivé zimě.

Их хурал

Na konci listopadu se zde konala mimořádná a dlouho připravovaná událost – historicky první valné shromáždění zástupců Katolické církve v Mongolsku. Přijel na ně i nový nuncius z Jižní Koree, kam spadá i Mongolsko. Vděčnost za 25 let přítomnosti, modlitby, svědectví, výzvy a plánování – to vše za radostné a tvůrčí atmosféry mladé rodící se církve.

Arvaikheer

Na začátku prosince jsem měl tu čest poznat novou část Mongolska – Arvaikheer – místo, ze kterého pochází nejrychlejší a nejvytrvalejší koně. Důvod návštěvy byl však jiný – prožít 3 dny s P. Jiřím, místním misionářem původem z Itálie, který pro nás připravil seminář o mongolské kultuře a mezináboženském dialogu. Nesmírně zajímavé a přínosné!

Adventní neděle

Dnes je třetí neděle adventní – čas připravit se na blížící se Vánoce. Místo nich tu ale většina lidí slaví „Nový rok“. Naši farníci jsou výjimkou, a tak dnes přišli na bohoslužbu o něco dříve, aby se mohli zú-

Výhlídka nad městem v Arvaikheer.

Památník na oslavu rychlých koní v Arvaikheer.

Valné shromáždění Katolické církve v Mongolsku (23. - 26. 11. 2017)

Rekonstrukce dveří.

častnit krátké duchovní obnovy a slavit svátost smíření. Kajícníků bylo tolik, že mše svatá začala místo v obvyklých 10 hodin až téměř v 11. V Evropě by byl asi každé nervózní, ale tady ne. Nikdo

nikam tak moc nespěchá. Spíše se těší se setkání s Ježíšem, a pak na čaj s mlékem a místním pečivem, které po mši sv. dostávají.

Je po poledni, slunečný den. Oteplilo se z ranních mínus 28 na pouhých mínus 18 stupňů, a tak to táhne lidi ven. Mladí hrají na hřišti basketbal, jeden student, kterého podporujeme ve studiu, dělá sošky místní Panny Marie Pomocnice, domem se ozývá rachot ze stále probíhajících oprav rezavých vodovodních potrubí a koupelen, a já konečně

mohu na hodítku či dvě spočinout, vzpomínat a psát. Úderem čtvrté bude pak čas jít do oratoře, po ní máme komunitní večerní chvály, večeri, růženec, kompletář a čas jít spát.

Když rozjímám *Příprava vánočního koncertu.* o blížících se

Vánocích, vidím Ježíše, který opouští dům svého Otce, aby nás, zatoulané děti, do něj zpět přivedl. Kéž nás všechny o letošních Vánocích naplní veliká radost a touha následovat příklad, který nám zanechal.

Díky vám všem, kteří na nás zde v této daleké zemi nezapomínáte. Pán vám žehnej do nacházejících vánočních svátů! A můžete-li, vzpomeňte na nás v modlitbě.

P. Jára Vracovský SDB

Salesiánská komunita v Darkhanu před obrazem v nově zrekonstruované komunitní kapli. Zleva P. Antony (Indie), P. Josef (Vietnam), P. Simon (Korea) a P. Jaroslav (Česká republika).

Kontakt: P. Jára Vracovský SDB | vracov@gmail.com | Mobil: +976 94408091 | Skype: vracovsky
Více informací můžete nalézt na www.dbmongolia.org a na: • facebook: dbmongolia.org
 Všechny **možnosti podpory** naleznete na <http://dbmongolia.org/cs/darci/>.